

σημοτέρα τοῦ θαύματος. Σιωπὴ βαθεῖα διεδέχθη τὸν συνῆθη θόρυβον· ἕκαστος ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ τὴν φηκῶδη σκηνὴν, τὴν ὁποῖαν εἶχε σχεδιάσει ἡ φαντασία του. Ἡ ἀμφιβολία δὲν διήρκεσε πολὺ· τὰ δύο θηρία ὤρμησαν εὐθὺς κατ' ἀλλήλων, καὶ ἀμέσως ἡ ἑκβασίς τῆς μάχης ἐπρομαντεύθη.

Ἡ τίγρις προσέβαλε κατὰ πρόσωπον, καὶ ὄχι πλαγίως, καθὼς προϋπέθεταν οἱ ζηλωταί, οἵτινες εἶδαν τότε, ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν τῆς ὁρμῆς της, ὅτι ἡ μακρά της διαμονὴ εἰς κλωβίον στενὸν καὶ ἡ ἑλλειψιδασκήσεως τῆς εἰχᾶν ἀφαίρεισει μέρος τῶν δυνάμεών της. Ὁ ταῦρος, ὁρμήσας συγχρόνως, τὴν ἐδέχθη παραλλήλως μὲ τὰ κέρατα· ἡ τίγρις, ἀποκρουσθεῖσα εἰς ἱκανὸν διάστημα, ἐτράπη εὐθὺς εἰς φυγὴν.

Αἱ ἐγερθεῖσαι τότε παράφοροι χειροκροτήσεις καὶ εὐφημαίαι ἔδειξαν προφανῶς ὑπὲρ τίνος ἦσαν αἱ συμπάθειαι τῶν θεατῶν. Εὐγε ταῦρε! εὐγε ταῦρε! Bravo toro! bravo toro! ἐκραύγαζαν πανταχόθεν, σείοντες μαντίλια, πῖλους καὶ βάρβδους. Βροχὴ ἀνθῶν ἐσκέπασεν ἐν ἀκαρεῖ τὸν ταῦρον· οἱ κλασικοὶ τῆς πλατείας ὑπερνηφράνθησαν.

Ὁ ταῦρος, ἐρεθισθεὶς, κατεδίωξε τὸν ἔντρομον ἐχθρόν του, ὅστις, ἀφοῦ ἔκαμε δις τὸν γύρον τῆς πλατείας, ἐπῆγε καὶ ἐτρύπωνεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ φραγμοῦ. Εἰς τῶν φοιτητῶν τοῦ *tendido* ἐξεφώνησε πρὸς τὸν ταῦρον λέξεις τινὰς ἐνθαυρόνσεως καὶ ἀγάπης, καὶ τοῦ ἔδειξε μαντίλιον κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἔσειε πρὸς τὸ μέρος τῆς τίγρεως. Ὁ ταῦρος ὤρμησεν ἐκ νέου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του, καὶ τὸν ἐπλήγωσε βαθέως εἰς τὸν λαιμόν.

Ἡ τίγρις τότε ἤρχισε νὰ σύρεται, στεναζούσα γοερῶς, παραλλήλως μὲ τὸν φραγμόν, καὶ ἐφθασε μέχρι τῆς θύρας τοῦ κλωβίου της, ἀφόπου ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὴν ἀποσπᾶσιν ὅλαι αἱ προτροπαὶ τῶν πλησιεστέρων εἰς τὸν *toril* θεατῶν, τῶν ὁποίων οἱ πλείστοι ἦσαν *toreros* ἐξ ἐπαγγέλματος.

Ὁ ταῦρος ἔκαμεν ἀκόμη δις ἢ τρίς τὸν γύρον τῆς πλατείας, ἐν μέσῳ ἀπείρων εὐφημιῶν, καὶ, γενναίουφυχος ὢν ὅσον ἄνδρετος, δὲν ᾔθελπσε, λέγουσι αἱ ἐφημερίδες, νὰ καταχρασθῇ τῆς νίκης.

Ὀλίγας στιγμὰς, ὑπῆρξεν ἀμφιβολία περὶ τοῦ πρὸς κτείου. Ἡ πάλῃ ἐτελείωσεν, ἀλλ' ὁ ἡττηθεὶς ἔζη ἀκόμη, πρᾶγμα ἀντιβῆναι εἰς τοὺς κανόνας τῆς ταυρομαχίας. Ἀπεφασίσθη τελευταῖον νὰ ἐξέλθῃ ὁ ταῦρος ἀπὸ τὴν πλατεῖαν, καὶ ἀφοῦ, χάριν ὑπερβολικῆς προφυλάξεως, ἐρρίφθη ἐρόχος εἰς τὸν λαιμόν τῆς τίγρεως, ἔφεραν τὰς παλαιὰς βοῦς, αἵτινες σύρουσιν συνήθως τοὺς ταῦρους ἀπὸ τοὺς λειμῶνας εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης (*cabestros*), καὶ αὐταὶ μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἔσυραν ἔξω τὸν νικητὴν.

Τότε, πρὸς εὐχαρίστησιν ἀνθρῶπων τινῶν θεατῶν, ἀπέλυσαν κατὰ τῆς τίγρεως ὀκτὼ ἢ δέκα σκύλους, οἵτινες καὶ δὲν ἐδράδυναν νὰ τὴν θανατώσωσιν. Ἀλλὰ, καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τοῦ θανάτου της, ᾗρεν εἰς τοὺς ὄνυχας αὐτῆς δύναμιν ἱκανὴν ὥστε νὰ σπαράξῃ βαθέως τὰ πλευρά τινῶν ἐκ τῶν νέων τούτων ἐχθρῶν της.

Ἡ βασίλισσα καὶ ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησαν καθ' ἣν στιγμὴν ἡ πάλῃ ἐπκυσε τοῦ νὰ ᾖται σπουδαία.

Τὸ ἑσπέρας, εἰς τοὺς περιπάτους καὶ εἰς τὰ καφενεῖα, μόνος λόγος ἐγένετο περὶ τοῦ ἀνδρείου ταύρου τοῦ κυρίου Ἰησοῦ Βενγιουμέα, νικητοῦ τῆς τίγρεως τοῦ Βεγγάλ, τῆς πρὸ πολλοῦ θαυμαζομένης εἰς τὸν *Τουρκικὸν Κήπον*.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Τὸ ἐξῆς περιέρχον συμβὰν τῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων ἀγαπώμενον εἰς τὸν Ἀθήναιον, ἀντιγράφοντα αὐτὸ, ὡς λέγει, ἀπὸ συγγραφεῖα ἄλλον προγενέστερον, τὸν ἱστορικὸν Ποσειδώνιον τὸν Ἀπαμεία.

Εἰς τὴν σχολὴν Ἑρμυνέως τοῦ Περιπατητικοῦ διέτριβέ τις Ἀθηναίων, ἀκροατὴς τῶν μαθημάτων του. Ὁ Ἀθηναῖος οὗτος ἠγόρασε δούλην αἰγυπτίαν, ἥτις, εἴτε ἐξ αὐτοῦ, εἴτε ἐξ ἄλλου, ἐγέννησεν υἱόν, Ἀθηναῖον καὶ τοῦτον ὀνομασθέντα, καὶ ἀνατραφέντα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου του. Ὁ νέος Ἀθηναῖος, μαθὼν γράμματα, ἐγηροκόμησε ζῶντα μετὰ τῆς μητρὸς τὸν εἰρημένον κύριόν του, καὶ ἀποθανόντα τὸν ἐκληρονόμησεν, ὅτε καὶ ἐνεγράφη παρανόμως ὡς πολίτης Ἀθηναίων. Νυμφευθεὶς μετὰ ταῦτα ὡραίαν τινὰ κόρην, ἐξενιτεύθη μετ' αὐτῆς, μετερχόμενος τὸ ἔργον τοῦ γραμματοδιδασκάλου, καὶ ἐλκύων τοὺς νέους εἰς τὴν οἰκίαν του· διδάξας δὲ εἰς Μεσσήνην καὶ εἰς Λάρισσαν τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἀποκτησάς χρήματα πολλὰ, ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας. Ἐπειδὴ ἔτυχε τότε νὰ στραφῶσιν ἐπὶ τὸ κρεῖττον τὰ πράγματα τοῦ Μιθριδάτου, οἱ Ἀθηναῖοι ἠέλησαν νὰ στείλωσι πρὸς αὐτὸν πρέσβυν, καὶ ὡς τοιοῦτον ἐχειροτόνησαν τὸν Ἀθηναῖον. Μεταβὰς ὁ Ἀθηναῖος εἰς τὴν Ἀσίαν, κατῴρωθεσε νὰ γείνη φίλος τοῦ εἰρημένου βασιλέως, καὶ νὰ προαχθῇ μεγάλως εἰς τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ· ἠρέθιζε λοιπὸν τὰς ἐλπίδας τῶν Ἀθηναίων διὰ τῶν ἐπιστολῶν του, γράφων ὅτι ἀπέκτησε μεγίστην ἰσχὺν πλησίον τοῦ Καππαδόκου, καὶ ὅτι, διὰ τῆς μεσιτείας αὐτοῦ, ὄχι μόνον ἤθελεν οὗτος παραβλέψει τὰς κατ' αὐτῶν ἀπαιτήσεις του, καὶ ἤθελε διαγίγει φιλικῶς μετ' αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τὴν δημοκρατίαν δι' αὐτοῦ ἤθελεν ἀποκαταστήσει, καὶ μεγάλα χαρίσματα ἤθελεν λάβει, καὶ κατ' ἰδίαν καὶ δημοσίως. Τὰ τοιαῦτα διεδίδαν κομπαστικῶς οἱ Ἀθηναῖοι, πιστεύοντες ὅτι κατελύθη διαπαντός ἡ ἡγεμονία τῶν Ῥωμαίων.

Ἐν τούτοις, τὰ πράγματα τῆς Ἀσίας μετεβλήθησαν, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἠναγκάσθη νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Ἀθήνας· ἐνοχληθεὶς ὁμοῦ ὑπὸ ἐναντίων ἀνέμων, ἀπεβιβάσθη εἰς Καρυστίαν. Τοῦτο μαθόντες οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν διὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ διάφορα μεγάλα πλοῖα, καὶ προσέτι φορεῖον μὲ πόδας ἀργυροῦς. Πλησιάζοντος δὲ αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν, τὸ πλεῖστον μέρος τῶν κατοίκων ἐξῆλθεν εἰς προὔπαντησιν· συνέτρεχαν δὲ πολλοὶ καὶ ἄλλοι θεαταί, τὸ παράδοξον τῆς τύχης θαυμάζοντες, καὶ ἀποροῦντες πῶς ὁ παρέγγραφος τῶν Ἀθηναίων πολίτης εἰσῆρχετο εἰς Ἀθήνας ἐπὶ φορεῖον ἀργυρόποδος, καὶ ἐπὶ σωματίων πορφυρῶν ὁμυδέποτε πρότερον ἰδὼν ἐπὶ τοῦ τριβῶνος αὐτοῦ πορφυροῦν χρῶμα· καὶ ἐνῶ μάλις

κάνεις ἄλλος πρὸ αὐτοῦ, οὔτε καὶ Ῥωμαίων ἀκόμη στρατηγὸς, δὲν εἰσῆλθῇ ποτε εἰς τὴν Αἰτιακὴν μετὰ τοσαύτην οἴησιν καὶ ἀλαζονείαν. Ἐτρεχαν λοιπὸν πρὸς τὸ θέαμα τοῦτο ἄνδρες, γυναῖκες, παῖδες, μέγιστα καλὰ ἐλπίζοντες παρὰ τοῦ Μιθριδάτου, ἀφοῦ ὁ Ἀθηναίων ὁ πένης, καὶ διὰ μισθοῦ ἄλλοτε διδάσκιων, *σολιπορδῶν* (1) τῷρ᾽ ἄρτι χάριν τοῦ βασιλέως, διήρχετο θορυβικῶς τὴν χώραν αὐτῶν καὶ τὴν πόλιν. Τὸν προϋπῆντησαν δὲ καὶ οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίται, οἱ ποιηταὶ δηλαδὴ καὶ οἱ ὑποκριταὶ τοῦ θεάτρου, προσκαλοῦντες τὸν ἄγγελον, ὡς ἔλεγαν, τοῦ νέου *Διονύσου* εἰς τὴν κοινὴν ἐσίαν καὶ τὰς περὶ τὴν ἐστίαν ταύτην εὐχὰς καὶ σπονδάς. Καὶ οὕτως, ὁ πρότερον ἐκ μισθωτῆς οἰκίας ἐξελθὼν εἰσῆλθε τότε εἰς τὴν λαμπρὰν οἰκίαν τοῦ *Διεύχου*, ἀνδρὸς πλουτήσαντος ἐκ τῶν προσόδων τῆς Δήλου, οἰκίαν κεκοσμημένην μετὰ στρώματα πολυτελῆ, μετὰ εἰκόνας πολλὰς καὶ ἀνδριάντας, καὶ μετὰ ἀργυρὰ ἄλλα κειμήλια. Εἰσελθὼν δὲ, ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον, σύρων χλαμύδα λαμπρὰν, καὶ φορῶν δακτύλιον χρυσοῦν, ἐγγεγλυμμένην ἔχοντα τὴν εἰκόνα τοῦ Μιθριδάτου, καὶ πολλῶν θεραπόντων προηγουμένων καὶ παρακολουθούντων· καὶ, εἰς τὸ τέμενος τῶν εἰρημένων τεχνιτῶν, θυσίαι ἐτελέσθησαν διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀθηναίου, καὶ σπονδαὶ πολλαὶ ἐγένοντο προευφημοῦντος τοῦ κήρυκος. Τὴν ἐπαύριον, ἄνθρωποι μὲν πολλοὶ ἐπεσωρεύθησαν ἔξω τῆς οἰκίας τοῦ ἀναμένοντες τὴν ἔξοδον αὐτοῦ, πλήρης δὲ ἦτον καὶ ὁ Κεραμεῖος πολιτῶν καὶ ξένων, καὶ αὐτόκλητον τὸ πλῆθος σενεῖρεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ὁ δὲ Ἀθηναίων μόλις ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ, τόσον συνεθλίβοντο περὶ αὐτὸν οἱ ὀρεύοντες τὴν εὐνοίαν τοῦ δήμου, φιλοτιμούμενοι ποῖος πρότερον νὰ ψαύσῃ τοῦλάχιστον τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ!

Ἀναβὰς τέλος πάντων εἰς τὸ πρὸ τῆς στοᾶς τοῦ Αἰτάλου ἐβῆμα, τὸ οἰκοδομηθὲν διὰ τοὺς στρατηγούς τῶν Ῥωμαίων, καὶ σταθεὶς ἐπ' αὐτοῦ, καὶ περιβλέψας κυκλῆδόν τὸ πλῆθος, ἔπειτα δὲ ἀναβλέψας, εἶπεν· «ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἡ μὲν παρούσα κατὰ τὰς πατρίδας, μετὰ ἀναγκάζουν νὰ σᾶς διηγήθῃ ὅσα γινώσκω, τὸ δὲ μέγεθος τῶν ὅσα θέλω σᾶς διηγήθῃ μ' ἐμποδίζει, διότι παράδοξα τῷ ὄντι συμβαίνει πάντα θέλω σᾶς εἰπεῖν.» Ἐπειδὴ δὲ διαμίας οἱ περισσώτεροι ὅλοι ἀνεβόησαν, προτρέποντες αὐτὸν νὰ λαλήσῃ θαρραλέως· «Ἀέγω λοιπὸν, εἶπεν, ὅσα ποτὲ δὲν ἠλπίσθησαν, οὔτε κἀν εἰς ὄνειρον ἐφαντάσθησαν. Ὁ βασιλεὺς Μιθριδάτης ἐξουσιάζει σήμερον τὴν Βιθυνίαν καὶ τὴν ἄνω Καππαδοκίαν, καὶ τὴν λοιπὴν κατὰ σειρὰν Ἀσίαν μέχρι τῆς Παμφυλίας καὶ Κιλικίας· καὶ οἱ μὲν βασιλεῖς τῶν Ἀρμενίων καὶ τῶν Περσῶν τὸν ὑπηρετοῦν ὡς σωματοφύλακες, αὐτὸς δὲ δεσπόζει ὅλων τῶν περὶ τὴν Μαιώτιν Λίμνην καὶ ὀλόκληρον τὸν Εὐξείνιον Πόντον κατοικοῦντων ἔθνων, ἐντὸς περιμέτρου τρισμυρίων σταδίων. Ἐκ τῶν Ῥωμαίων στρατηγῶν, ὁ μὲν τῆς Παμφυλίας Κόϊντος Ὀππιος παρεδόθη, καὶ τὸν παρὰ κολουθεῖ δέσμιος, ὁ δὲ Μάνιος Ἀκύλλιος, ὁ καὶ ὁ

πατος χρηματίσας, καὶ θορυβῶν διὰ τὰς ἐν Σικελίᾳ νίκας του, συνδέτην αὐτοῦ διὰ μακροῦς ἀλύτῳ· ἔχων ἄνδρα Βιστάρην τὸ γένος, πεντάπληχρον τὸ ἀνάστημα, σῦρεται περὶ αὐτοῦ ὑπὸ ἱππέως· ἐκείνου· ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν Ῥωμαίων, τινες μὲν προσπίπτουν εἰς τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, οἱ δὲ λοιποὶ, μετενδυσθέντες ἑλληνικὰ ἱμάτια, ἐπικαλοῦνται τὰ ὀνόματα τῶν προτέρων τῶν πατέρων. Πᾶσα πόλις ἐξέρχεται εἰς προὔπαν τῆσιν του, τὸν ὑποδέχεται μετὰ τιμᾶς ὑπερανθρώπου, καὶ θεὸν βασιλέα τὸν ὀνομάζει· οἱ δὲ χρῆσμοὶ πανταχόθεν προαναγγέλλουν εἰς αὐτὸν τὴν ἡγεμονίαν τῆς οἰκουμένης· ὅθεν καὶ εἰς τὴν Θράκην καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν στρατόπεδα μεγάλα πέμπονται, καὶ ὀλόκληρος ἡ Εὐρώπη ἐκτρυχθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ· ὥστε εἶναι τὴν σήμερον πλησίον αὐτοῦ πρέσβεις, ὅχι μόνον τῶν ἰταλικῶν ἔθνων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν Καρχηδονίων, ζητοῦντες συμμαχίαν πρὸς κατατροπὴν τῆς Ῥώμης.

Ταῦτα εἶπε, καὶ ἔπαυσε πρὸς καιρὸν τὸν λόγον, ἀφήσας τοὺς πολλοὺς νὰ ὁμιλήσωσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν παραδόξων ἀκουσμάτων· ἔπειτα, τρίψας τὸ μέτωπον· «Τί λοιπὸν συμβουλεύω; ἠκολούθησε· νὰ μὴν ὑποφέρωμεν τὴν ἀναρχίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ σύγκλητος τῶν Ῥωμαίων μᾶς ἀφίνει ἐσώτου δοκιμᾶς ἡ ἰδία ποῖον εἶδος πολιτεύματος πρέπει νὰ ἔχωμεν· νὰ μὴν ἀνεχώμεθα τοὺς ἱερούς μας ναοὺς κεκλεισμένους, τὰ γυμνάσια ἔρημα, τὸ θέατρον ἀσύχναστον, τὰ δικαστήρια ἄφωνα, καὶ τὴν διὰ θεῶν χρησμῶν καθιερωμένην Πύκα ἀφρημένην τοῦ δήμου· νὰ μὴ παραβλέψωμεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν ἱεράν τοῦ Ἰάκχου φωνὴν σιωπῶσαν, καὶ τὸ σεμνὸν τῶν δύο θεῶν ἀνάκτορον κλειστόν, καὶ τὰς διατριβὰς τῶν φιλοσόφων ἀφώνους.» Ἀφοῦ πολλὰ καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἶπεν ὁ πρῶτον δοῦλος οὗτος, συλλαλήσαντες πρὸς ἀλλήλους οἱ ὄχλοι, καὶ συνδραμόντες εἰς τὸ θέατρον, διώρισαν τὸν Ἀθηναῖον στρατηγὸν ἐπὶ τῶν ὅπλων. Προβὰς τότε ὁ Πιριπατητιδὴς εἰς τὴν ὀρχήστραν, καὶ θαδίζων ὡς ἄλλος Πυθακλῆς, ὑψαρίσθη τοὺς Ἀθηναίους καὶ εἶπε· «Τῷρ᾽ ἀπὸ στρατηγῶν τῶν ὅπλων σᾶς εἶστε σεῖς οἱ ἴδιοι, ἐγὼ δὲ ἀπλὸς προἰστάμενος· ἂν ὅλοι λοιπὸν μ' ἐνισχύσετε, θέλω ἔχει τὴν δύναμιν, ὅσῃ ὅλοι σεῖς ὁμοῦ.» Ταῦτα εἶπε, καὶ συμπάρελθεν ὅσους ἄλλους συνάροντας ἠθέλησεν, ὑποβαλὼν τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς τὴν ἐγκρίσιν τοῦ δήμου.

Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὁ φιλόσοφος οὗτος ἀνεδείχθη τύραννος τέλειος, ἐξηγήσας ἐμπράκτως τὴν σημασίαν τοῦ πυθαγορικοῦ περὶ ἐπισουλῆς δόγματος, καὶ ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς φιλοσοφίας τῶν Πυθαγορικῶν, τὴν ὁποίαν ὁ καλὸς Πυθαγόρας εἰς αὐτοῦς ἐδίδαξε, καθὼς ἱστορήσεν ὁ Θεόδοτος εἰς τὴν ὀρθὴν τῶν Φιλιππικῶν, καὶ Ἑρμιππος ὁ Καλλιμάχειος. Εὐθύς καὶ οὗτος, τοὺς μὲν ὀρθοφρονούντας τῶν πολιτῶν (ἐναντίον τῶν δογμάτων τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Θεοφράστου, καὶ ἵνα ἀποδειχθῇ ἀληθὴς ἡ παροιμία ἡ λέγουσα· Εἰς παιδίον μὴ δώσῃς μάχαιραν) ἐξηράνισεν, εἰς δὲ τὰς πύλας τῆς πόλεως ἐγκατέστησε φύλακας, ὥστε πολλοὶ τῶν Ἀθηναίων, τὸ μέλλον φοβούμενοι, ἐκρεμάτησαν ἀπὸ

(1) Ἡ λέξις αὕτη εὐρίσκεται εἰς τὸ πρωτότυπον.

τὰ τείχη καὶ ἔφυγαν· καὶ ὁ Ἀθηναίων, ἀποστείλας ὁπίσω τῶν ἱππεῖς, τοὺς μὲν ἐφόρευσε, τοὺς δὲ ἐπανέφερε δαδμεμένους, ἔχων πολλοὺς δορυφόρους ἐκ τῶν λεγομένων *γραφικῶν* ἢ *καταφράκτων*. Συγκαλὼν δὲ πολλάκις συναλεύσεις, ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἐφρόνει τὰ τῶν Ῥωμαίων, ὥς νὰ γινώριζῃ τὰς διαθέσεις τῶν ἄλλων, καὶ, κατηγορῶν πολλοὺς ὡς διατηροῦντας ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν φυγάδων, καὶ ἀποδύλεποντας εἰς μεταβολὴν τοῦ πολιτεύματος, τοὺς ἐφόρευε· καὶ εἰς ἐκάστην πύλην τριάκοντα ἄνδρας ἔχων, οὔτε νὰ εἰσέλθῃ ἐπέτρεπεν εἰς κανένα, οὔτε νὰ ἐξέλθῃ. Σφιγνόμενος δὲ καὶ τὰς περιουσίας πολλῶν, τοσαῦτα χρήματα συνήθροισεν, ὥστε ἐγέμισεν ἐξ αὐτῶν πολλὰ φρέατα. Ἐξάπεστειλε καὶ εἰς τὴν χώραν ὅλην τῆς Ἀττικῆς ὁδοσκόπους εἰς ἔρευναν τῶν φευγόντων, οἵτινες καὶ τοὺς ἐπανέφεραν εἰς αὐτόν. Ἀνθρώπους πολλοὺς ἐθανάτωνεν ἀκρίτως διὰ βασανισμῶν καὶ στρεβλώσεων· πολλοὺς δὲ καὶ κατεμήνυνεν ἐν προδοσίᾳ, ὡς συναμοτοῦντας δῆθεν νὰ ἐπαναφέρωσι τοὺς φυγάδας· ἐκ τῶν ὁποίων, οἱ μὲν φοβούμενοι ἔφευγαν πρὸ τῆς κρίσεως, οἱ δὲ κατεδικάζοντο εἰς τὰ δικαστήρια, αὐτοῦ τοῦ ἰδίου συλλέγοντος τὰς ψήφους τῶν δικαστῶν. Ἐπροξένησεν εἰς τὴν πόλιν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἐσέρισιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, διανέμων εἰς ἕκαστον ὀλίγην κριθὴν καὶ ὀλίγον σῖτον. Εἰς τὴν χώραν ὁλην ἐπεμπεν ὀπίτας νὰ ἐξετάζωσι μήπως κανεῖς ἐκ τῶν ἐξορίσων εὐρίσκειτο ἐντὸς τῶν ὁρίων, ἢ κανεῖς ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἐξήρχετο εἰς τὴν ἀλλοδαπήν· καὶ τοὺς συλλαμβανόμενους ἐρράχιδιζε μέχρι θανάτου, τινὰς δὲ καὶ προσφόνευεν εἰς τὰ βασανιστήρια. Κήρυκες τέλος πάντων διέτατταν ἐν ὀνόματι αὐτοῦ τοῦ πολίτας νὰ οἰκουρῶσιν ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, καὶ μῆτε μεφάνριον νὰ μὴ ἐξέρχωνται εἰς τὰς ὁδοὺς.

Καὶ ὅχι μόνον τὰς περιουσίας τῶν πολιτῶν διήρπαξεν, ἀλλ' ἤρχισε νὰ διαρπάξῃ καὶ τὰς τῶν ξένων, ἐκτείνας τὰς χεῖρας καὶ εἰς τὰ ἐν Ἀθῶν χρήματα τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἐπεμψεν εἰς τὴν ῥηθείσαν νῆσον Ἀπελλικῶν τὰς τινὰς, Τῆϊον μὲν τὸ γένος, πολίτην δὲ Ἀθηναίων γενόμενον, ἄνδρα ποικιλώτατον εἶον ζήσαντα καὶ ἀκατάστατον· διότι ἄλλοτε μὲν ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὰ Περιπατητικὰ συγγράμματα καὶ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Ἀριστοτέλους ὁμοῦ μετ' ἄλλας πολλὰς ἡγόραζεν ὡς πολυχρηματος· ἄλλοτε δὲ, ὑπεξήρτων ἐκ τοῦ Μητρῶος τῶν παλαιῶν αὐτόγραφα ψηφίσματα, τὰ ἐσπετερίζετο, καθὼς καὶ ἐκ τῶν ἄλλων πόλεων, ὅ,τι παλαιὸν εἰς αὐτὰς ἐφυλάττετο· διὰ τὰ ὁποῖα ἔργα φωραθεῖς εἰς τὰς Ἀθῆνας, ἤθελε μεγάλως κινδυνεύσει, ἂν δὲν ἔφευγε. Μετ' ὀλίγον ὁμοῦ ἐπανῆλθε, κολακεύσας πολλοὺς τῶν ἰσχυρῶν, καὶ ἐγείνεν ὁπαδὸς τοῦ Ἀθηναίου, ὡς ὦν καὶ τῆς αὐτῆς αἰρέσεως. Ὁ δὲ Ἀθηναῖος, λησμονήσας τὰ Περιπατητικὰ δόγματα, διένεμεν εἰς τοὺς ἀνοήτους Ἀθηναίους ἀνὰ χοῖνικα κριθῆς εἰς ἕκαστον, διὰ τροφὴν τεσσάρων ἡμερῶν, τροφὴν ὀρνίθων μᾶλλον ἢ ἀνθρώπων. Ὁ ῥηθείς λοιπὸν Ἀπελλικῶν, παραλαβὼν ἱκανὴν δύναμιν, μετέβη εἰς Ἀθῆναι· ἀλλὰ, πανηγυρικῶς μᾶλλον ἢ στρατιωτικῶς φερόμενος, παρημέλησε νὰ θέσῃ τὰς ἀναγκαίας φρουράς, ἀρῆκε μάλιστα ἀπροφύλα-

κτα τὰ ὀπισθεν τῆς νήσου, καὶ, χωρὶς μῆτε κανὴν περιχαρᾶ καθεῖσθαι, ἀνεπαύετο κοιμώμενος. Τοῦτο νοήσας ὁ παραφύλακτος τὴν νῆσον στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων Ὀρόβιος, καὶ καιροφυλακτῆσας νύκτα ἀσέληνον, ἀπέβησας τοὺς στρατιώτας του, καὶ, ἐπιπεσὼν κατὰ τῶν κοιμωμένων καὶ μεθυόντων Ἀθηναίων, κατέκοψεν αὐτοὺς τε καὶ τοὺς μετ' αὐτῶν συστρατευομένους ὡς πρόβατα, ἐξακοσίους τὸν ἀριθμὸν, καὶ περὶ τοὺς τετρακοσίους ἐζώγρησεν, ἐνῶ ὁ καλὸς στρατηγὸς Ἀπελλικῶν ἐσώθη διὰ τῆς φυγῆς. Ὁ δὲ Ὀρόβιος, πληροφορηθεὶς ὅτι πολλοὶ κατέφυγαν εἰς διαφόρους ἐπαύλεις, τοὺς ἔκαυσεν ὁμοῦ μετὰ οἰκήματα, καθὼς καὶ ὅλα τὰ πολιορκητικὰ αὐτῶν ὄργανα, καὶ τὴν μηχανὴν ἐλέπολιν, τὴν ὁποῖαν ὁ Ἀπελλικῶν ἐλθὼν εἰς Ἀθῆναι εἶχε κατασκευάσει. Στήσας μετὰ ταῦτα τρόπαιον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ βωμὸν, ἐπέγραψε τὰ ἑξῆς·

« Τοὺς δε θανόντας ἔχει ξείνους τάφος, οἱ, περὶ Ἀθλῶν Μαρνάμενοι, ψυχὰς ὤλεσαν ἐν πελάγει·
Τὴν ἱερὰν ὅτε νῆσον Ἀθηναῖοι κεραίζον,
Κοινὸν Ἄρη βασιλεῖ Καππαδοκῶν θέμεναι. »

Σημ. Ἡ διήγησις τοῦ Ἀθηναίου παύει ἐνταῦθα, ἀποσιωπῶσα τὸ τέλος τοῦ διαβοήτου τυράννου Ἀθηναίωνος. Δὲν μένει ὁμοῦ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ἀθηναῖος οὗτος εἶναι ὁ αὐτὸς τύραννος τῶν Ἀθηναίων Ἀριστίων, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀναφέρουν, ἂν καὶ ὅχι μετὰ ταύτην ὡς ὁ Ἀθηναῖος ἔκτασιν, ὁ Πλούταρχος, ὁ Πausanias, ὁ Στράβων, καὶ ἄλλοι τῶν ἀρχαίων συγγραφέων φαίνεται μάλιστα ὅτι εἰς τὴν διανυμίαν του ταύτην ὀφείλεται ἡ παρεγγραφή αὐτοῦ εἰς τοὺς δημότας Ἀθηναίων, περὶ ἧς γίνεται λόγος ἀνωτέρω. Ὁ κατὰ τὸν Πλούταρχον ἐξ ἀσελγείας ὁμοῦ καὶ ὁμοίτητος ἔχων συγκειμένην τὴν ψυχὴν ἄνθρωπος οὗτος, ἔλαβε καὶ τέλος ἄξιον τῶν κακουργημάτων του· διότι, ἀλωθείτης τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ Σύλλα, καταφυγὼν οὗτος εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ἐπολιορκεῖτο· ἐπειδὴ δὲ, μετὰ πολιορκίαν ἱκανὴν, ἐπικρατούσης ἀνομοβίαις, ἡ ἀκρόπολις ἐσερεῖτο ὕδατος, στενοχωρηθεὶς ἀπὸ τὴν δίψαν ὁ τύραννος, ἐγείνεν αὐτόχειρ, καὶ ἡ ἀκρόπολις παρεδόθη. Ὁ ἀγαθὸς Πλούταρχος, ὅστις ἐνασμενίζεται δεικνύων εἰς τὰ ἀνθρώπινα συμβεβηκότα ἐπενεργούντα τὸν θεῖον δάκτυλον, προσθέτει ὅτι, τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν καθ' ἣν κατεβιβάζετο τὸ λείψανον αὐτοῦ, ρεφῶν ἐξ αἰθρίας συνδραμόντων, πλήθος ὄμβρου καταβράχην ἐπλήρωσεν ὕδατος τὴν ἀκρόπολιν. (Ὁρα Πλούτ. ἐν Βίῳ Σύλλα.)

ΠΩΣ Ο ΔΟΥΣ ΤΩΝ ΒΕΝΕΤΩΝ ΕΝΤΥΜΦΕΥΕΤΟ

ΑΛΛΟΤΕ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ.

Ἐξακουσται εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἦσαν αἱ ἐφορταὶ τῆς Βενετίας· ἀλλὰ καμμία δὲν ἦτον τόσον ἀληθῶς βενετικὴ, καμμία δὲν ἔφερε τόσον τὸν χαρακτῆρα τῶν πάντοτε ἠνωμένων δύο στοιχείων, τῆς ἕλσεως τοῦ ἔθνους καὶ τῆς τάσεως τῆς κυβερνήσεως, τὴν πολυτελεῖαν δηλαδὴ φιληρόναι καὶ τὸν ἐκτὴν πολιτικὸν σκοπὸν, ὅσον ὁ γάμος τοῦ δόγου μετὰ τὴν Ἀ-